

Бойчук В. М.,*кандидат філологічних наук, доцент,
завідувач кафедри іноземної філології та бізнес-комунікацій
ЗВО «Університет Короля Данила»***Бойчук М. В.,***кандидат філологічних наук,
викладач-методист циклової комісії української мови і літератури
ВСП «Івано-Франківський коледж фізичного виховання
Національного університету фізичного виховання і спорту України»*

ЗІСТАВНИЙ АНАЛІЗ ДЕСУБСТАНТИВНИХ ІМЕННИКІВ НА ПОЗНАЧЕННЯ ОСІБ В УКРАЇНСЬКІЙ ТА АНГЛІЙСЬКІЙ МОВАХ ЗА ТИПОМ ВНУТРІШНЬОЇ ФОРМИ СЛОВА

Анотація. Зіставні дослідження у сучасній лінгвістиці є надзвичайно актуальними, оскільки вирішують не лише завдання формально-семантичного опису одиниць різних рівнів мови та їх стилістично-функційних особливостей порівняно з іншими мовами, але й розглядають багато позамовних аспектів, які в інтердисциплінарному аспекті можна розглядати у конструкції «людина – мова (мислення) – мовлення». Порівняльне мовознавство з чітко окресленим предметом дослідження і науково перевіреною методологією зараз перебуває на шляху свого утвердження як окремих напрям лінгвістики. Саме тому перспективність і продуктивність контрастивних досліджень є цілком обґрунтованими через зіставлення передусім мінімальної кількості мов (зазвичай, двох) для виявлення максимально релевантних для синхронного зрізу структурних, значеннєвих, функційних ознак порівняно з типологічним описом; теоретичне осмислення виявлених розбіжностей і схожостей для пізнання лінгвальних закономірностей поряд із прикладним застосуванням результатів контрастивних студій у загальній теорії мовної типології, а також у теорії міжмовної комунікації та лінгводидактиці; пріоритетність порівняння характерних структур порівнюваних мов у динаміці на синхронному зрізі; виявлення ізоморфних та аломорфних сегментів у споріднених, близькоспоріднених і неспоріднених мовах. Дослідження іменників у зіставному аспекті дозволяє проливати світло на особливості детермінації ономазіологічних аспектів, тісно пов'язаних із когнітивними структурами носіїв мов, динаміку формування національної картини світу, виявляти структурно-значеннєві характеристики мовних знаків порівнюваних мов. Сьогодні україністика і контрастивістика мають значну наукову спадщину, однак недостатньо засвідчено ще досліджень ВФ слова у системах словотворення української та англійської мов. Пропонована стаття є спробою зіставного аналізу типів ВФ відіменникових іменників-назв осіб, що творяться за словотвірними моделями «Іменникова основа + -ець» та «Іменникова основа + -ин» в українській та англійській мовах. Встановлено ізоморфні та аломорфні типи ВФ відіменникових субстантивів в українській та англійській мовах за типом внутрішньої форми слова, тобто через призму їх ономазіологічної динаміки.

Ключові слова: іменник, внутрішня форма слова, словотвірна модель, зіставне мовознавство.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок з важливими науковими чи практичними завданнями. Зіставні, або ж контрастивні, дослідження у сучасній лінгвістичній парадигмі займають одне з чільних місць, оскільки вирішують не лише завдання формально-семантичного опису мови як системного явища, але й розглядають багато аспектів позамовного контенту, які можна розглядати у логіко-філософській конструкції «людина – мова (мислення) – мовлення». Актуальність зіставних студій важко переоцінити у модерній компаративістиці, ба більше, порівняльне мовознавство зараз перебуває на шляху свого утвердження як окремих напрям лінгвістики з властивою йому методикою і прийомами дослідження. З огляду на сказане, слушним є твердження, що перспективність й продуктивність контрастивних досліджень є цілком обґрунтована через зіставлення передусім мінімальної кількості мов (зазвичай, двох) для виявлення максимально релевантних для синхронного зрізу структурних, значеннєвих, функційних ознак порівняно з типологічним описом, де охоплюється максимальна кількість мов із метою визначення універсальних ознак поза часовим континуумом; теоретичне осмислення виявлених розбіжностей і схожостей для пізнання лінгвальних закономірностей поряд із прикладним застосуванням результатів контрастивних студій у загальній теорії мовної типології, а також у теорії міжмовної комунікації та лінгводидактиці; пріоритетність порівняння характерних структур порівнюваних мов у динаміці їх синхронії тощо [1, с. 224]. Таким чином, актуальність зіставних досліджень різнорівневих елементів мовної структури для виявлення ізоморфних та аломорфних сегментів є очевидною і залишатиметься такою в найближчій перспективі.

Дослідження іменників як лексико-граматичного класу слів із загальнокатегоріальним значенням предметності у зіставному аспекті є одним із важливих завдань сучасного мовознавства, бо дозволяє проливати світло на особливості перебігу ономазіологічних процесів, зумовлених і нерозривно пов'язаних з когнітивними структурами носіїв мов, на динаміку та специфіку формування національної картини світу, виявляти структурно-значеннєві характеристики мовних знаків порівнюваних мов. Окрім того, іменник як мовний репрезентант

об'єктів, предметів, понять, явищ зовнішнього світу та розумової діяльності людини займає значний відсоток словника будь-якої мови, а його лінгвістичне опрацювання додатково засвідчуватиме релевантність науково обґрунтованих висновків.

Аналіз останніх досліджень і публікацій з даної теми, виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується означена стаття. Зіставні (контрастивні) дослідження завжди перебували у центрі наукових зацікавлень українських учених, і сьогодні україністика і національна контрастивістика володіють значною спадщиною. У цьому аспекті варто все-таки згадати основоположника українського компаративізму Павла Житецького, який на підставі емпіричного матеріалу простежив еволюцію української літературної мови у зіставному аспекті з польською та старослов'янською [2, с. 160] і тим самим заклав міцні підвалини для розвитку національної компаративістики.

На сучасному етапі вагомий унесок у компаративістику зробили також українські науковці Корунець І.В., Жлуктенко Ю.В., Бублик В.Н., Глущенко А.А., Кочерган М.В., Квеселевич Д.І., Іваницька Н.Б., Зорівчак Р.П., Манакин В.М., Денисова С.П., Левицький А.Е. та багато інших. Цікавими є контрастивні (українсько-англійські) розвідки Грещука Б.В., Дем'янкової Т.О., Приходько А.М., Руденко Л.М., Шевчук Л.Ю., та ін. В англістиці порівняльними студіями займалися J. Fisiak, T. Krzeszowski, M. Haspermath, T. Mu, P. Wenguo, B. Comrie, C. Lehmann, W. Nemser, J. Newman, J. Nickols, G. Nickel та ін. Однак, на наше переконання, недостатньо засвідчено ще досліджень внутрішньої форми (далі ВФ) слова як ономазіологічної категорії у системах словотворення української та англійської мов. Авторами статті попередньо вже розглянуто окремі міжмовні паралелі, репрезентовані в українських дериватах, утворених за словотвірною моделлю (далі СМ) «Іменникова основа + -ник (-ик, -овик)» [3] та «Іменникова основа + -ар (-яр)» [4]. Пропонована стаття є спробою зіставного аналізу типів ВФ десубстантивних іменників-назв осіб, утворених за словотвірними моделями (далі СМ) «Іменникова основа (далі ІО) + -ець» та СМ «ІО + -ин» в українській мові та їх відповідників в англійській.

Формування мети статті. Метою статті є встановлення спільних і відмінних типів ВФ відіменникових субстантивів в українській та англійській мовах через призму їх ономазіологічної динаміки.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Іменник – це універсальна граматична категорія, властива всім мовам, оскільки його онтологічна функція впливає з ономазіологічної природи імені – позначати предмет у найширшому значенні, репрезентувати його як знак, детермінований людською свідомістю. Похідні іменники складають окремий, значний за кількістю, підклас назв, які з погляду синтаксису є згорненими до рівня слова предикатно-суб'єктивними конструкціями, наприклад, *льонар* – той, хто вирощує льон, *паркетник* – робітник, який настеляє паркет, *динамівець* – член спортивного клубу «Динамо» [5, с. 16]. Власне така предикатна конструкція дозволяє зрозуміти динаміку творення деривата, його номінативну природу, та виокремити у його семантиці мотиваційну ознаку, яка спричиняється до формування первинного (оригінального) значення похідного, яке зберігає «живі» (зрозумілі) мотиваційні зв'язки з твірним, тобто висвітлює, або ж

експлікує, когнітивну сутність назви нової реальності. Так, для вказаного похідного *льонар* ВФ слова актуалізує ознаку результату, оскільки твірне *льон* є результатом праці *льонара*, для *паркетник* – ознаку об'єктності, а для *динамівець* – ознаку належності.

Аналіз десубстантивних іменників-назв осіб в українській мові дозволив виявити різні типи ВФ, такі як: 1) результативність, 2) локативність, 3) об'єктність, 4) інструментальність, 5) членство, 6) посесивність, 7) зайнятість, 8) спосіб діяльності, 9) параметричність, 10) родинність, 11) темпоральність, 12) ієрархічність [6, с. 12–13]. Таке структурування, здійснене на засадах основоцентричної дериватології, коли лінгвіст сфокусовує увагу не на словотворчому форманті, а на твірній основі, уможливує детермінацію передномінаційних інтенцій для поняттєвого освоєння об'єктів найменування, визначення тих суттєвих, предметних ознак, знання яких важливе для виявлення закономірностей пізнавальної діяльності людини [7, с. 10].

Дослідження типів ВФ слова у зіставному аспекті є доволі перспективним з огляду на можливість встановлення специфічних мовних засобів вираження соціальної ідентичності в різних мовах, зокрема українській та англійській. У цьому аспекті динамічне словотворення є одним із основних інструментів лінгвальної презентації етносу як носія національної мови, а ВФ слова як мотиваційна ознака, покладена в основу найменування, є своєрідним ключем для декодування інформації, «зашифрованої» в семантиці лінгвальних символів репрезентанта мови. Вивчаючи словотвірні пари з позицій динамічного словотворення, можемо виділити, для прикладу, різні типи мотивацій: *продавець* – продавати (характерна дія), *киянин* – Київ (походження), *книжник* – книга (особлива прихильність), *базика* – базикати (характерна поведінка) і т. д. Із логіко-лінгвістичного погляду подібні типи мотивації повноцінно реалізують себе в параметрах словотвірного значення, інтегральною ознакою для якого є імпліцитна чи експліцитна вказівка на те, що в його основі лежить семантичне співвідношення між твірним і похідним [8, с. 39].

У нашому розумінні ВФ слова є креативною енергією, яка володіє передовсім пояснювальною силою, експлікуючи у дефініції деривата національно марковані номінативні механізми породження нової мовної одиниці на семантичній базі (структурі) твірного. Саме тому цей мовний феномен органічно може аплікуватися як методичний прийом для виявлення (детермінації) специфічних аспектів мотивації, з'ясування вибору унікальної/унікальних, серед багатьох інших, ознаки/ознак, яка семантично структурує найменування ідеального контенту, який матеріалізує себе в «тілі» похідного слова.

Зауважимо, що назви осіб складають значну частину похідних слів, яку у мові репрезентують іменники (субстантиви), для яких характерне загальне категоріальне значення реальної предметності. Неоднотипний характер мотивації (десубстантивний чи девербативний) зумовлює певні відмінності у процесі їх творення. Як засвідчує аналіз, згадані назви, утворені від іменників, близькі за семантичними параметрами до віддієслівних, тому що теж позначають осіб, але не характеризують дію у словниковій дефініції експліцитно. Наприклад, *м'ясник* – той, хто (продає) м'ясо (пор. *butcher* – a person who sell meat in a shop), *зурнач* – той, хто (грає) на зурні, *продавець* – той, хто продає (товари). За нашою методикою, ВФ похідного можна визначити за характерними ознаками

предиката, який експліцитно (чи імпліцитно) виражений у структурі лексичного значення (далі ЛЗ), кодифікованого у словнику. Як правило, основа твірного у загальних рисах зумовлює («запрограмовує») значення однокомпонентного предиката похідного слова. Проте не завжди назва, скажімо, музичного інструмента передбачає, відповідно до наших фонових знань, предикатний компонент «грати» і відповідний тип ВФ (інструментальність). Наприклад, ВФ похідного *дудник* у значенні «той, хто робить дудки» актуалізує мотиваційну ознаку результативності (дудка – продукт, результат праці). Аналогічні розбіжності розуміння ВФ спостерігаємо й у дериваті *фортепіанник* «той, хто виготовляє» (пор. *piano player*; *pianist* – someone who plays the piano). Але інша мотиваційна ознака на базі того ж твірного генерує нове значення, яке є зрозумілим, придатним і прийнятним для світогляду українця. Це похідне у другому значенні «настроювач фортепіано» розкриває свою ВФ через предикат «настроювати». За такої умови музичний інструмент, зрозуміло, є об'єктом, на який спрямована діяльність особи, що названа дериватом. Таким чином, різні мотиваційні ознаки твірних слів формують різні ЛЗ похідних слів. Трапляються випадки, коли семантику деривата структурують не одна, а дві ознаки експліцитно: *пічник* (майстер, який *мурує* і *ремонтує* печі). Семантика виділених дієслів презентує дві різні за типом ВФ мотиваційні ознаки з семантичної структури твірного: ознаку результативності (мурує) і ознаку об'єктності (ремонтує). Для визначення пріоритетності ознак мотивації варто застосовувати методи етимологічного аналізу, бо з точки зору синхронії первинність у виборі ознаки визначити неможливо. Тоді варто дискутувати про синкретизм ВФ слова.

Відповідно до попередніх досліджень серед назв осіб найпродуктивнішими в українській мові є СМ «ІО + -ник (та його похідні)» та «ІО + -ар/-яр» [6, с. 13], а також СМ «ІО + -ець» та СМ «ІО + -ин». Інші СМ із суфіксами -ач, -ич, -ицк, -ань, -ай, -ій, -енк-о, -чук, -івн-а, -иц-я, -ак, -ок, -ниц-я, -ій, -ан є непродуктивними, тобто представлені мізерною кількістю дериватів, а тому не є предметом розгляду.

СМ «ІО + -ець (та його похідні)» є доволі продуктивною для актуалізації типу ВФ «**Локативність**», менш продуктивною для ВФ «**Приналежність**» та малопродуктивною для інших типів ВФ. Таким чином, вказана СМ є активною матеріальною формою вираження змісту для похідних іменників із загальним категоріальним значенням назви особи:

- за місцем проживання, народження: *шотландець* – *Scotsman*, *уругвайський* – *Uruguayan*, *голландець* – *Dutch*, *американець* – *American*, *англійський* – *English*, *норвежець* – *Norwegian*, *австрійський* – *Austrian*, *рутенський* – *Ruthenian*, *спартанець*, – *Spartan*, *канадський* – *Canadian*, *китайський* – *Chinese*, *литовський* – *Lithuanian*, *португалець* – *Portuguese*, *українець* – *Ukrainian*, *африканець* – *African*, *європейський* – *European*, *кахетинський* – *Kakhetian*, *буковинський* – *Bukovinian*, *адигський* – *Adyghe*, *саксонський* – *Saxon*, *аджарський* – *Adjarian*, *лондонський* – *Londoner*, *полтавський*, *тройський* – *Trojan*, *бухарський*, *запорожський* – *Zaporozhian*, *кавказський* – *Caucasian*, *олімпійський* – *Olympian*, *південний* – *Southerner*, *горський* – *Highlander*;

- за місцем професійної діяльності: *деповець* – *depot worker*, *дозорський* – *watchman*, *мартиновський* – *marten worker*, *епонівський* – *eprop worker*, *судевський*, *земевський*, *гестапівський* – *Gestapo worker*, *обкомівський* – *regional committee worker*;

- за місцем навчання: *студентський* – *student*.

Якщо за СМ «ІО + -ник» найактивніше утворюються назви осіб за професійним заняттям, то за СМ «ІО + -ець» – назви осіб за місцем проживання. Як бачимо, типи ВФ дериватів здебільшого є ізоморфними, інколи семантика твірного «корелює» структуру похідного слова, роблячи ВФ більш виразною.

Продуктивною у цьому типі номінацій є також СМ «ІО + -ин та його похідні», яка лягає в основу морфологічної структури дериватів на позначення осіб за місцем проживання. Похідні іменники мотивуються як власними, так і загальними назвами: *мордвин*, *литвин* – *Lithuanian*, *русин* – *Ruthenian*, *грузин* – *Georgian*, *сербин* – *Serbian*, *шведин* – *Swedish*, *персичанин* – *Persian*, *молдаванин* – *Moldavian*, *датчанин* – *Danish*, *фінікійчанин* – *Phoenician*, *галичанин* – *Galician*, *самарянин* – *Samaritan*, *поморянин* – *Pomeranian*, *північанин* – *Northerner*, *кримчанин* – *Crimean*, *тавричанин* – *Taurian*, *подолянин*, *полтавчанин*, *парижанин* – *Parisian*, *харків'янин*, *римлянин*, *княнин* – *Kyivan*, *землянин*, *таборянин*, *слободянин*, *слобожанин*, *хutorянин*, *городянин*, *селянин*, *краянин*, *остров'янин* – *islander*, *горянин* – *mountaineer*. ВФ порівнюваних похідних демонструє надзвичайну подібність, однотипність.

Дуже рідко за цією СМ творяться назви особи за місцем професійної діяльності: *ярмарчанин*. Варто зауважити, що за СМ «ІО + -ин» в українській мові не представлено жодного іменника із ВФ, що актуалізує ознаку **результативності**.

Похідні іменники типу ВФ «**Приналежність**» фіксують у своїй семантиці мотиваційну ознаку належності, членства особи, що названа дериватом, до організації, руху та ін., що називаються твірним словом. Це – *гуртківець* («член гуртка») – *club member*, *артілець* («член артілі»), *ординець* («той, хто належить до орди») – *Horde soldier*, *шляхтянин* (т.с. *шляхтич*) («особа, що належить до шляхти», шляхта – дрібне дворянство) – *nobleman*, *громадянин* (у зн. «член громади»), *спільчанин* («член спільки») – *member of the community*, *міщанин* («особа, що належала до міщанства») – *townsman*, *ватажанин* («член ватаги»). До цього підтипу належать і похідні іменники, що мотивуються власними назвами особи: *махновець* («той, хто належав до банди отамана Махна»), *петлюрівець* («учасник петлюрівщини»), *бандерівець*, та іншими поняттями: *стахановець* («новатор, передовик виробництва, учасник масового руху трудящих за підвищення продуктивності праці»), *народовець* («учасник політичного руху української національної інтелігенції Галичини»), *боєць* («учасник бою») – *fighter*, *militant*, *combatant*, *виборець* («особа, що обирає або має право взяти участь у виборах, учасник виборів») – *voter*.

Інший підтип ВФ складають назви осіб, що є послідовниками, прихильниками та прибічниками вчення тих, хто називається твірним словом, а також форми правління. Мотивуючими є власні та загальні назви: *фіхтеанець* («послідовник, прихильник фіхтеанства»), *кантіанець* («послідовник Канта»), *ніцшеанець* («послідовник Ніцше»), *гітлерівець* («прихильник Гітлера»), *республіканець* («прихильник республіки»), *республіка* – форма державного правління – *republican*. Проте ця модель є менш продуктивною у цьому типі ВФ. Такою ж функціональною навантаженістю характеризується СМ «ІО + -ин», за якою творяться похідні іменники: *ватажанин*, *міщанин*, *челядин*, *спільчанин*, *громадянин*, *шляхтянин*. Перекладацькі ресурси не засвідчують однослівних відповідників, або ж подають описові звороти.

Непродуктивними у процесі творення назв осіб за мотиваційною ознакою приналежності є СМ «ІО + -ич» (*шляхтич*), СМ «ІО + -ар/яр» (*жнивяр, сектяр, бенкетар, комунар*), СМ «ІО + -щик» (*гонщик*).

Висновки з дослідження і перспективи подальших пошуків у даному науковому напрямку. Порівняльний аналіз дериватів на позначення осіб за типом ВФ, що структурно репрезентовані в представлених продуктивних СМ, дає змогу стверджувати, що в більшості випадків типи ВФ є практично однакові. Це засвідчує здебільшого однакове чи схоже світорозуміння носіїв української та англійської мови, дотримання близьких за змістом принципів «омовлення» навколишньої дійсності. Наявність різних структурних репрезентантів позамовного змісту зумовлено передусім типом аналізованих мов – аналітичним та флективним. Звісно, що необхідно залучати до студіювання обширні масиви емпіричного матеріалу, щоб висновки ставали дедалі релевантнішими. З іншого боку, навіть дослідження невеличкого сегмента мови дозволяє краще розуміти світоглядні настанови того чи іншого народу, для якого мова є не лише засобом комунікації, але й пізнання позамовних реалій.

Отже, зіставні дослідження є важливими у 3 аспектах: власне теоретико-лінгвістичному, оскільки дозволяють поглиблювати мовознавчу теорію, виявляти нові типи формально-семантичних зв'язків; міждисциплінарної взаємодії, бо виходять за межі «класичної лінгвістики», розширюють об'єкт та предмет дослідження, «заходячи» у сферу функціонування інших гуманітарних (і не тільки) наук, та лінгводидактичному, тому що накопичує цінний емпіричний та теоретичний матеріал для прикладного застосування під час опанування іноземними мовами.

Література:

- Іваницька Н.Б. Зіставне мовознавство в системі лінгвістичних дисциплін. *Нова філологія*. 2014, №64. С. 220–225.
- Зеленько А.С. Загальне мовознавство : навч. посіб. К. : Знання, 2010. 380 с.
- Бойчук В.М. Зіставно-онимасіологічний аналіз десубстантивних іменників із суфіксом -ник (на матеріалі української та англійської мови). *Українознавчі студії*. 2019, вип. 20. Івано-Франківськ : Плай. С. 218–225.
- Бойчук В.М., Бойчук М.В. Прикладний аспект внутрішньої форми слова в зіставних дослідженнях (на матеріалі іменників-десубстантивів української та англійської мов). *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Сер.: Філологія. 2021. № 52. Т. 1. С. 12–15.
- Безпояско О.К., Городенська К.Г., Русанівський В.М. Граматика української мови : підручник. К. : Либідь, 1993. 336 с.
- Бойчук В. М. Типологія внутрішньої форми слова у десубстантивному словотворі : автореф. дис. ... канд. філол. наук: 10.02.01. Івано-Франківськ : Плай, 1997. 18 с.
- Грещук В.В., Бачкур Р.О., Джочка І.Ф., Пославська Н.М. Нариси з основоцентричної дериватології / за ред. Василя Грещука. Івано-Франківськ : Місто-НВ, 2007. 348 с.
- Грещук Василь. Студії з українського мовознавства: Вибрані праці / упор. Р. Бачкур. Івано-Франківськ : Місто НВ, 2009. 520 с.

Boichuk V., Boichuk M. Comparative analysis of desubstantive nouns denoting persons in Ukrainian and English languages by the type of internal form of a word

Summary. Comparative studies in modern linguistics are extremely relevant, since they solve not only the task of formal-semantic description of units of different levels of language and their stylistic-functional features in comparison with other languages, but also consider many extralinguistic aspects, which in an interdisciplinary aspect can be considered in the construction «person – language (thinking) – speech». Comparative linguistics with a clearly defined subject of research and scientifically proven methodology is now on the path to establishing itself as a separate direction of linguistics. That is why the prospects and productivity of contrastive studies are fully justified by comparing, first of all, a minimum number of languages (usually two) to identify the structural, semantic, and functional features that are most relevant for the synchronous section compared to the typological description; theoretical understanding of the identified differences and similarities to determine linguistic patterns along with the practical application of the results of contrastive studies in the general theory of language typology, as well as in the theory of interlingual communication and linguistic didactics; the priority of comparing the characteristic structures of the compared languages in dynamics in the synchronous section; identifying isomorphic and allomorphic segments of related, closely related, and unrelated languages. The study of nouns in a comparative aspect allows us to shed light on the peculiarities of the determination of onomasiological aspects, closely related to the cognitive structures of language speakers, the dynamics of the formation of the national picture of the world, and to reveal the structural and semantic characteristics of the linguistic signs of the compared languages.

Today, Ukrainian studies and contrastive studies have a significant scientific heritage, but there is still insufficient evidence of research on the inner form of words in the word-formation systems of the Ukrainian and English languages. The proposed article is an attempt to conduct a comparative analysis of the types of the inner form of desubstantive nouns – names of persons formed according to the word-formation models «Noun stem + -ець» and «Noun stem + -ин» in the Ukrainian and English languages. Isomorphic and allomorphic types of inner form of desubstantive nouns in the Ukrainian and English languages are established by the type of the inner form of a word, that is, through the prism of their onomasiological dynamics.

Key words: noun, the inner form of a word, word-formation model, comparative linguistics.